

Царе и царници

Беден, ала късметлия

Имало едно време един цар и една царица. Те си имали една единствена дъщеря, която била много красива. Раснала и пораснала принцесата и дошло време да се омъжи. Един ден царят решил да направи събор, да се събере мало и голямо, за да може принцесата да си избере жених. Царят обявил, че който удочи принцесата с ябълка, ще го направи свой зет и ще му даде половината си царство. Провъзгласили новината из цялото царство. Събрали се от близо и от далеч царски синове, обикновени момци, богати и бедни.

Близо до реката живеело бедно ромско семейство - трима братя без майка и без баща. Най-малкият от тях пред хората се представял хем за крастав, хем за глупав и всички като такъв го знаели /всъщност той бил най-красив от братята и най-умен/.

По-големите братя решили и те да опитат късметта си в царското състезание и казали на малкия:

- Братко, ти никъде няма да излизаеш, че е срамота от хората - целият мирунеш.

Най-малкият брат отговорил:

- И аз искам да гойда с вас, може би принцесата ще избере мен.

Братята му го нахокали и потеглили към царския дворец. Облекли най-хубавите си грехи. Били решени да победят в битката за принцесата.

Принцесата застанала на високо в царския дворец, а кандидатите трябвало да я удочат с ябълка. Много момци си премерили силите, но никои не успял да уцели. Братята роми също опитали, но без успех.

През това време "краставият" им брат седнал на прага на колибата и горчиво заплакал. Внезапно явил му се самият Господ и го попитал:

- Защо плачеш, синко?